

שלושה ימים בשבוע דנה אצלי. יש לה כאן חדר. מיטה. צעצועים."

ללכת עד הסוף

עירית אינה שומרת כתבות ותמונות שלה שהתפרסמו בעיי תונים. "חבל שלא שמרתי" היא אומרת. "היתה תקופה שהיו לי הרבה כתבות. יש כאלה שמסדרים הכל באלבום. ואני אובדת להסתכל באלבומים כאלה, אבל הווקא לי אין. אולי צריך להתחיל לאסוף מעכשיו." בפוליטיקה היא מתעניינת, אבל לא יותר מדי. לדבריה: "קשה היום להרגיש מעורבות בדברים. אם אתה לא ממש מעורב ופעיל, האדם הקטן יכול לצאת מדעתו. בלגן מסביב, מאניה של מה לעשות עם הכסף. אני לא מבינה הרבה בפוליטיקה, יודעת רק שהיון שיש ליכורך, צריך לקחת סמרטוט ריצפה גדול, לטבול אותו באקונומיקה, ולהתחיל לנקות. ואז, אולי, לאוויר יהיה ריח קצת אחר."

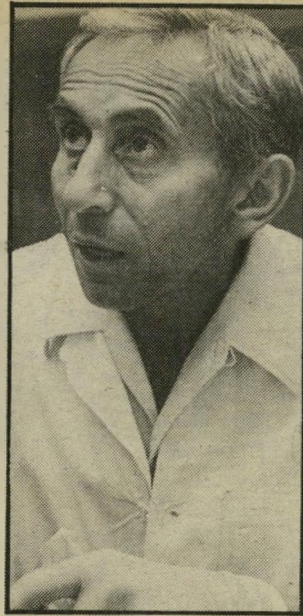
עירית שלג לא מהססת לחשוף את גופה על הבימה ומול המצלמות. בבעל בריווע הסתובבה בבייבידול וחשפה את רגליה האנות, בספר נשים התרחצה בג'קווי עם קצף וחשפה את החזה, ובלא לשידור היתה לה סצינת עירום. "עד הסוף", כדבריה. "בלא לשידור שאלו אתי אם אני רוצה שיוציאו החוצה את חברי הצוות." היא מספרת. "אמרתי לא. זה בסדר. לא

עירית רדנה עבודה נעימה, שלום!

רציתי לעשות עניין מזה שאני מתפשטת. רציתי שזו תהיה סצינה כמו כל האחרות, וראי שהיית מדיפה שהחברה היו בחוץ, אבל להעמיד את כל הסט על הרגליים מפני שאני עושה סצינת עירום? התגברתי. שלטתי במעצורים שלי. לא הם בי. לא, זה לא הולך ונעשה קל מפעם לפעם. כל פעם זה קשה מחרש. במיקצוע הוא צריך ללכת עד הסוף. אסור לחשוב שמהו לא בסדר, מפני שאולי זה לא ימצאחן בעיני כמה אנשים. אני זוכרת הצגה בבית הספר למישחק. הוריי ישבו בקהל. הרמתי רגל בפוזה סכסית, ובאותו רגע חשבת 'מה אבא חושב עכשיו?' זאת פאשלה. קאט, עד כאן. אי אפשר ככה. כיום, כסצינה כזאת, לא הייתי חושבת על אבא. הוריי לא התערבו בנושא. אני ראתה את לא לשידור. אמרה שהייתי נחמדה, ולא התייחסה לעירום. אני לא יודעת מה היא הרגישה.

"הסצינות האלה קשות לי, ואני שואפת שהן יהיו קשות. מה הסיפור — הרי אני שחקנית, והכלים שלי הם הפנים. הגוף, הקול, צירוף של כל הדברים. המעצורים שלי לא מעניינים את הקהל, אם שחקן לא מצליח להתגבר על הכעיה, מוטב שילך לעשות משהו אחר. במיקצוע הוא צריך ללכת עד הסוף." **נעמי רון**

סאתולוג בלוג פרח בצבע מסויים

האם זוהתה הגופה בסיני של מירי הרצוג? על כך מבקש הר"ר בצלאל בלוג שלא להשיב. כל עוד לא הסתיימה חקירת המישטרה, וטרם הושג הסדר עם שילטונות מצריים, נראה כי הנושא עדין רגיש מדי. על כן לא התייחס הפאתולוג לעובדות המיקרה עצמו.

גופת הנערה נמצאה סמוך לבית האבן בנואיבה, המקום שבו

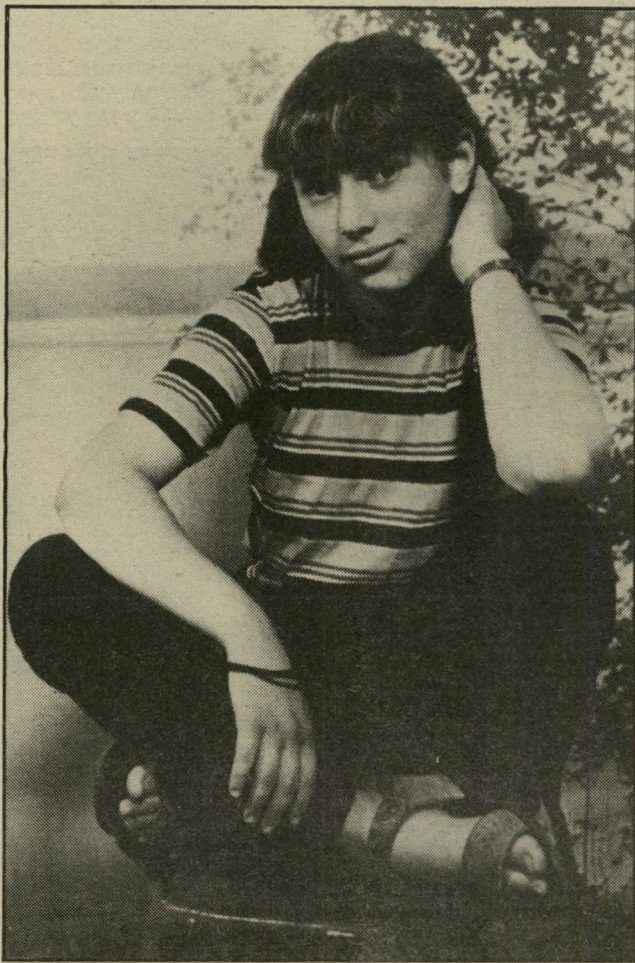
מירי הרצוג הסימנים המזוהים

שהיתה מונחת על החול, חשופה לרוחות המידבר. חול אוכל מייד את כל הרקמות בגוף. אדמת-חימר משמרת את הגופה במצב יותר טוב. ככל שהגוף חשוף פחות לאוויר, הוא נשמר טוב יותר. אולם רוח-מידברית ויובש גורמים למצב-שמור מיוחד. הנקרא מומיפיקציה (חינוט). התנאים הללו מונעים ריקבון של הגופה, ומביאים לייבוש מוחלט של כל הרקמות ושמירה מעולה של הגופה כתנאים הרומים לחניטה.

כאשר יש מומיפיקציה של הגופה, אפשר לגלות בה צלקות קודמות וגם חבלות שנגרמו למנוח לפני מותו. חשוב מאוד לדעת מה היו הבגדים והתכשיטים שלבש המנוח לפני מותו. אם ירוע שהמנוח לבש בגדים

מסויימים, ועל הגופה מתגלים שלושה פריטי-לבוש זהים, כמו מיכנסים, חולצה וחזיה, סנדלים או תכשיט, הרי קרוב לוודאי שזו הגופה המבוקשת. הד"ר בלוג מספר על מיקרה שבו התבקש לזהות גופה שנשרפה כליל. ליד הגופה נמצאה רק פיסת-בד קטנה, ועליה ציור של פרח בצבע מסויים. לפי פיסת-בד קטנה זו הגיעו אל אחיו של המנוח. שהיתה לו חולצה זהה, רק צבע הפרחים היה שונה. כאשר אין אפשרות לערוך בדיקה של טביעות-אצבע או סימני-שיניים, אפשר לקבוע את זהות הגופה כמעט בוודאות על פי המין, הגובה והלבוש. נראה כי בדרך זו נקבע כי הגופה שנמצאה בסיני היא של מירי הרצוג. **אילנה אלון**

למרות שלא נערכה הנתחה שלאחרי- המוות, ניתן לקבוע את זהות הגופה בגלל היובש של האקלים המידברי, ששימר את הגופה במצב חנוט

קורבן הרצוג המין, הגובה והלבוש

המיבנה שימש בית-קולנוע לסרטים פורנוגרפיים, ששירת את תושבי העיר המזרחית והעיר המערבית. לפני כמה חודשים נשרף האולם ומאז עמד ריק, עד שבאה קבוצת אל-ח'קוואתי וגאלה אותו משימונו.

אנשי-התיאטרון שכרו את המיבנה מכעליו, ושיפצו אותו בעצמם, כמו ידיהם, עד שקיבל צורה, ואז התחילו להציג בו את הצגותיהם.

מאז הפתיחה החגיגית, מרבים לבקר במקום, מלבד צופים, רובם מן השטחים הכבושים, גם אנשי-החוק למיניהם.

"לפעמים" מספר פרנסואה אב"ר סאלם, הכימאי ואבי הרעיון, "באים הנה פיתאום שוטרי מישמר-הגבול במדים ונושאי נשק. הם מתעקשים להיכנס לתוך האולם באמצע ההצגה, עם הנשק. כמה פעמים ביקשנו מהם שישאירו את הנשק בחוץ. כשהם נכנסים, כדי שלא להטריד את הקהל, אצל הם מתעקשים."

אורחים אחרים במקום הם שוטרים במדים, או בלעדיהם, ואנשי השב"כ. פרנסואה מספר כי כבר ביום השני לפתיחת התיאטרון הופיעו שוטרים וקראו לו לחקירה במישטרה ביחס לרשיון. שאלו אותו שם על מקורותיו הכספיים ועל אנשים שהוא נמצא איתם בקשר.

הם המשיכו להטריד אותו לדבריו, עד שעורר-הדין של התיאטרון התערב וההטרדות הופסקו זמנית.

צנזורה בפעולה

במשך שלושת החודשים האחרונים, מאז שהתיאטרון פועל, עשו השחקנים סיורים מקיפים בבתי-שעשועים רבים בירושלים המערבית, כדי לראות אם כולם ממלאים כמרויק אחרי כל דרישות המישטרה והעירייה בנוגע לרשיון.

הם שמו לב שבשום מקום — תיאטראות ובתי-קולנוע — אין ממלאים אחרי כל התנאים, אלא רק אחרי חלקם, והשילטונות מעלימים עין. רק באל-ח'קוואתי רוצים שהכל יהיה כמו בספרים, ועד אז ימשיכו ככל הנראה להטריד את האנשים ולקרוא להם לחקירות השכם והערב.

כל זה בלי להביא בחשבון את כל הסיפורים הקשורים בתלאות הצנזורות השונות שההצגות חייבות לעבור. "מכיוון שאנחנו נשאלים בתדירות גבוהה אודות המצב עם הצנזורה בישראל, כותבים אנשי התיאטרון בחוץ שהוציאו לקהל, "החלטנו להדפיס את הדברים הבאים." כאן בא תיאור מפורט, שתחילתו בצנזורה הרגילה לסרטים ומחזות שעובר כל סרט וכל הצגה המוצגים בארץ.

ההצגה הנוכחית של התיאטרון, עלי הגלילי, הוגשה לאישור כבר לפני שנתיים (!), כדי שיוכלו להציגה במקומות אחרים בגדה המערבית, מלבד ירושלים, אך האישור בושש לבוא. הם עדיין מחכים. אחרי שניסו בדרכים שונות ומשונות לדבר עם האישור האחראי במישל על האישור הנכסף, והוא ממשיך להתעלם מהטלפונים ומהמיכתבים שלהם.

הם עדיין מחכים לאישור, ועד אז אינם יכולים להציג בגדה. גם כשהם נוסעים לסיורי הצגות בכפרים בישראל, הם נתקלים לא פעם בהטרדות שונות מצד גופים שונים: "המועצה לביקורת סרטים ומחזות, אנשי צבא ואנשי שב"כ."

אין ספק שאילו היו אנשי התיאטרון כולם ערבים, היה התיאטרון נסגר זמנו. אך התמזל מזלם והכימאי הוא בן לאב הנוגרי ולאם צרפתיה, שגדל בבית-ילחם. הוא נשוי ליהודיה אמרי-קאית, ג'קי, שניהם מתגוררים בירושלים המזרחית.

שחקני התיאטרון הם ערבים ישראלים, המיבנה שוכן בירושלים המזרחית וההצגות הן על נושא הכיבוש. כשהוא מסופר דרך סיפורים עממיים. **ענת סרגוסטי**